

תת"ע 413/11/18 - ילנה וינוקורוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 413-11-18 מדינת ישראל נ' וינוקורוב
תיק חיצוני: 11117038841

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופטת רונה פרסון
מבקשת ילנה וינוקורוב
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת ביום 20.11.18 (להלן: "פסק הדין").
2. במסגרת פסק הדין הורשעה המבקשת בעבירה של נהיגה שלא בצידו הימני הקיצוני של הכביש ונגזר עליה קנס בסך 300 ₪.
3. המבקשת טענה כי הגישה בקשה להישפט ומעולם לא קיבלה זימון לדיון. טענה כי להפתעתה, בתאריך 4.12.18, קיבלה בדואר את גזר הדין. טענה כי מבירור שערכה מול רשות הדואר עולה כי הזימון לדיון נשלח אליה בתאריך 28.5.18 וחזר בציון לא נדרש, ובתאריך 2.10.18 הוחזר לשולח. טענה כי לא קיבלה בעצמה או באמצעות מי מטעמה כל מכתב או דרישה לקבלת מכתב. טענה כי לא ביצעה העבירה המיוחסת לה. לאור האמור ביקשה לבטל את פסק הדין וליתן לה יומה בבית המשפט.
4. המשיבה לא הגישה תגובה לבקשה.
5. לאחר ששקלתי טענות המבקשת החלטתי לדחות הבקשה.
6. על פי סעיף 130(ח) לחסד"פ בית המשפט רשאי, על פי בקשת הנאשם, לבטל את פסק הדין בהתקיים אחד משני תנאים: סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון או גרימת עיוות דין כתוצאה מהותרת פסק הדין על כנו (ראו בנדון: רע"פ 9142/01 איטליא נ' מ"י, פ"ד נז(6) 793; רע"פ 7709/13 סאסי נ' מ"י, ניתן בתאריך 28.11.13).

7. משלוח הזמנה באמצעות דואר רשום מקים "חזקת מסירה" כאשר על הנמען מוטל הנטל להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו (ראו לעניין זה רע"פ 8626/14 **סמארה נ' מ"י**, 10.2.15 וכן רע"פ 106/15 **קריב נ' מ"י**, 20.1.15).

מאישור המסירה עולה כי הזימון לדיון נשלח לכתובתה של המבקשת וחזר בציון "לא נדרש". על פי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, מדובר בהמצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, ומכאן שקמה חזקת המסירה. המבקשת לא הוכיחה כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה, ומכאן שלא הפריכה את חזקת המסירה. המבקשת אף ציינה כי קיבלה בדואר את גזר הדין, ללא קושי. בנוסף, המבקשת לא תמכה בקשתה בתצהיר.

8. מעבר לכך, המבקשת לא הציגה טענות הגנה כלשהן ואף לא פירטה כיצד הותרת פסק הדין על כנו תגרום לה עיוות דין אלא הסתפקה בכפירה כללית בביצוע העבירה המיוחסת לה.

כפי שנפסק בעפ"ת 71874-01-18 **כיאל נ' מדינת ישראל** (19.2.18), אין די בטענת כפירה כללית וכוללנית כדי להראות כי נגרם למבקשת עיוות דין. על המבקשת היה לפרט טענותיה העובדתיות ולבסס טענותיה בראיות, ככל שישנן.

עוד יש לציין כי העונש שנגזר על המבקשת אינו חורג ממתחם העונש הנהוג לעבירה מסוג זה.

9. לאור כל האמור לעיל הבקשה נדחית.

10. בשים לב לדחיית הבקשה, ההחלטה על עיכוב ביצוע פסק הדין מבוטלת.

הנאשמת תשלם הקנס האמור בגזר הדין עד ליום 17.2.19.

11. המזכירות תעביר עותק החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, ט' שבט תשע"ט, 15 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.